

Teč - te, sl - zy, vlá - hu dej - te: po lid - ských lí - cech | spa - dej - te!

Všem já tu ro - si - čku žá - dám, ach kyž všem ten děš' | vy - žá - dám!

1. Tečte, slzy, vláhu dejte:
po lidských lícech spadejte!
Všem já tu rosičku žádám,
ach kyž všem ten děš' vyžádám!
2. Jest čas pláče, čas kvílení,
ať se pláče bez prodlení,
stojím pod křížem plačící
jako hrdlička skučící.
3. Ba právě jsem osaměla,
již již nemám, co sem měla!
Rachelka jsem, již jest veta:
Syn můj vyšel z toho světa.
4. Slunce paprsky schovalo,
aby se tak zachovalo
Pánu umirajícím,
Bohu skonávajícím.
5. A kdež jest tvůj, světe, smutek?
Ať se spojí s slovem skutek.
Dokážeš tvou lásku vskutku,
jestli se mnou budeš v smutku.
6. Není' více modrá barva
na nebesích, černá larva
přikrývá nebeskou září,
když smrt v Syna mého tváří.
7. Aj člověče, nech ozdabu,
pomni na Krista podobu,
nech zlato, ach nech perličky,
však jsou zatmělé hvězdičky.
8. Zem se třese, a ty vejskáš?
Co sobě pak takto zejskáš?
Syn jsi země, hlíny dítě,
přístup ke mně pod kříž hbitě.
9. Hory, skály se trhají,
hroby, truhly otvírají,
a ty v jamách nepravosti,
nevyskočíš k mé žalosti?
10. K tomu bok se Syna mého
otvírá, bok Boha tvého.
Krev i voda z něho teče:
v tobě o ni není péče?
11. Povstaň, povstaň, přijmi vláhu,
pokrop s ni tvou hříšnou hlavu!
Se mnou lituj Syna mého,
polituj i Boha tvého.
12. Ach mé, ach mé potěšení!
Přemilé slzův smíšení!
Teď se synem prokazuješ,
když s Matkou pláč provozuješ.